

SØNDAG D. 7. OKTOBER 2007

Prædiken af Søren P. Grarup

Børnetale: Genfortælling af 4. Mosebog kap 13 v. 1 til kap. 14 v. 35 og 5. mosebog kap. 26

(De tolv spejdere, Israels afvisning af at gå ind i det forjættede land. - Høstfejring)

PRÆDIKENTEKST: **MARKUSEVANGELIET KAP. 4 V. 3-9**

TEMA: AT VÆRE "GOD JORD" - AT FØLGE GUDS KALD

Så landede vi efter vor 40 dages rejse - "40 Måltrettede Dage".

Vi har rejst gennem mange emner og delemner - i vor daglige læsning, i gruppesamtalerne, ved gudstjenesterne. Og det har været en god oplevelse at rejse sammen.

Der har været mange spørgsmål at tage stilling til - hvor vi ind imellem også har måttet tage en anden stilling end den, materialet lagde op til. Og det er godt, for hvad en præst et helt andet sted i verden mener om tingene, det kan være meget interessant, men rejsen har handlet om *os*, om *vor* tro og *vore* liv og *vort* fællesskab med Jesus og med hinanden.

Og nu er vi så landet efter denne 40 dages rejse, med en pudsigt følelse af, at selvom vi har rejst i 40 dage, så er vi nok kun nået fra stolen og hen til dørrinnet. Det er først nu, at rejsen virkelig begynder.

Vi er landet lige midt i en høstfest med Jesu lignelse om sædemanden. Og den historie bliver vort afsæt til den videre rejse.

Lignelsen kender vi såre godt, og det er nok overflødigt at forklare den i dette forum. Hvis nogen har behov for forklaring, så læs fra samme kapitel, Markusevangeliet kap. 4 versene 13-20 - dér forklarer Jesus i detaljer, hvad han mener med lignelsen.

Når vi hører denne lignelse, så svarer vi ganske umiddelbart: Ja, vi vil være den gode jord. Vi har ikke lyst til at være nogen af de hårde, tørre, urene jordtyper, hvor ingenting kan gro. Vi ønsker at være den gode jord, hvor sæden - Guds levende, skabende ord, kan spire, slå rod., vokse op og bære frugt. Det er der liv og perspektiv i - alt andet er perspektivløst nonsens.

Vi vil være den gode jord.

Det sædemanden sår, er ordet - Guds ord, forklarer Jesus senere.

Der er sået rigtig mange ord i vore ører og sind og hjerter i de forløbne uger - gennem alt det, vi har læst, og alt det, vi har hørt og har talt med hinanden om.

Hvilke af alle de ord var Guds ord, og hvilke var kun menneskeord - Rick Warrens ord, prædikantens ord, vore egne ord? Hvilke ord var Guds ord?

Det kan jeg ikke her sortere ud - for det er nok også meget forskellige ord, vi har hørt, og nogle emner har fanget nogle mere end andre.

Men hvis du har fulgt med på denne 40 dages rejse, så ligger der et eller andet sted i dit hjerte ord fra Gud - et kald til at flytte på dig - til at træde ud over dørtærskelen og følge Jesus gennem nyt land.

Det kan handle om tilbedelsen - dette, at elske Gud.

Eller om fællesskabet - at elske brødre og søstre i menigheden, i Guds familie.

Det kan handle om discipelskab - om at følge Jesus og ikke bare vide noget om ham, men følge ham, så han vinder skikkelse i dit liv.

Det kan handle om tjeneste - at Kristi tjenersind må vinde plads i dit sind, så du vover at bruge dig selv i Guds tjeneste for næsten.

Det kan handle om mission - at dit vidnesbyrd om, hvad Jesus er og har gjort i dit liv skal deles med andre.

Hvad Gud har sået i dit hjerte, det ved du.

Og han har sået det frø, det ord, det kald dér, fordi det er vigtigt for dit liv - og dermed for vort

fællesskab her i menigheden og vigtigt for din næste, hvor end du møder ham.

Det frø, han har sået i dig, er ikke en byrde, et krav, et ideal, du skal leve op til - det er en gave givet dig af Guds nåde - en nådegave - en kærlighedsgave til dig, og gennem dig til os andre og til hvert menneske, du møder.

Derfor skal du værne om det lille frø - lade det spire, vokse op og bære frugt - - du skal tage imod gaven, pakke den ud og lade den folde sig ud ved, at du bruger den. Eller sagt i rejseterminologien: Du skal træde ud over dørtærskelen og følge Jesus ud ad den nye vej, han viser dig - ud i det nye liv, han skaber i dig ved sin Ånd - ud i den nye tjeneste, han betror dig.

Det er vigtigt for dit eget liv, at du gør det. Det er vigtigt for din næste, at du gør det. Det er vigtigt for vor menighed, at du gør det.

Tænk på Israels folk, der stod på tærsklen til det forjættede land - landet, der flyder med mælk og honning. Af bare skræk for ikke at kunne klare det - eller rettere af bare mistillid til den Gud, der havde ført dem ud af fangenskab og slaveri, helskinnet gennem ørkenen til tærskelen af det vidunderlige land - af bare kortsynet mistillid til den Gud, takkede de nej til det land, Gud havde lovet dem.

Ulykken var ikke, at de alle sammen måtte dø i ørkenen - for alle mennesker skal dø, og så kan man lige så godt dø i en ørken. Ulykken var, at de ikke inden da oplevede Guds umådelige velsignelse i landet, der flyder med mælk og honning. Det blev deres børn, der oplevede det.

Når Gud kalder på dig - til at elske ham tilbage, til fællesskab, til at være Jesu discipel, til tjeneste, til mission - så er det en gave, han giver dig - et nyt og frodigt land, han åbner for dig. Også selv om din verden og din hverdag er ganske den samme som i går. I følgeskab med Jesus er hvert skridt nyt liv, ny kraft, ny velsignelse - også når det umiddelbart ser besværligt ud.

Når han kalder dig, så sig aldrig: "Det kan jeg ikke - det klarer jeg ikke - kan jeg ikke leve op til." Et nej til Guds kald kan være det første skridt til 40 års ørkenvandring. Tænk, hvad du snyder dig selv for - og hvad du snyder din menighed for - og hvad du snyder din næste for.

Et ja til Guds kald er altid det første skridt ud over tærskelen - ud i det land, der er fyldt med Guds velsignelser.

Der er sået et ord fra Gud i dit hjerte. Lad det spire og vokse og bære frugt - dét er livet!
Amen.